

50ste Jaargang

Voorjaar 2012

€ 5,00

Tijdschrift voor Classic Jazz & more

DJM
216

Photo credit: Les Gruseck

Interview met
Stephanie Trick

*Talentvolle opkomende
stride- en boogie pianiste*

Blz. 20

Shanghai Shuffle
Jazz in Shanghai

**Trombone Shout
Bands**

Boogie Woogie Gals

Kay Starr (1922)
Zangeres: ladylike,
down and dirty

The making of.....
Hit of the Week-Durium
Discografie, deel 1

Johnny Otis: homage

50 jaar Doctor Jazz
Deel 1 in de Aanloop
van het jubileum

En nog veel meer...

Stride pianiste **Stephanie Trick**

Ben Kragting

"The next rising star in the stride world..."

(Dr. Mark Borowsky, James P. Johnson Foundation)

Harlem stride piano ontwikkelde zich in de jaren '20 en '30 en is een orkestrale manier van spelen, waarbij je beide handen nodig hebt en je linkerhand fungeert als een ritmesectie. Beroemde exponenten van deze stijl waren in de ontstaanstijd James P. Johnson, Fats Waller, Don Lambert, Joe Turner en Willie 'The Lion' Smith. Stride piano swingt niet alleen en is niet slechts visueel interessant om te zien, maar is ook voor een pianist technisch veeleisend.

De stride piano kreeg navolgers in de jaren erna in de personen van Ralph Sutton, Dick Wellstood en Dick Hyman. De laatste 30 jaar was er al een hele derde generatie stride pianisten ontstaan met o.a. Louis Mazetier (Frankrijk), Rossano Sportiello, Paolo Alderighi (Italië), Bernd Lhotzky, Chris Hopkins (Duitsland), Jon Weber en Ehud Asherie (USA). In DJM kwamen Rossano Sportiello (DJM 211) en Ehud Asherie (DJM 215) al aan bod. De jongste telg aan de boom van stride pianisten heet Stephanie Trick.

Stephanie begon op vijfjarige leeftijd met

pianospelen. Ze kreeg een klassieke opleiding. Tussen haar beginnende jaren en de high school-tijd kreeg ze les van een pianoleraar, die haar vroege jazzstijlen liet horen en de syncopen en het swingende ritme trokken haar speciale aandacht. In haar college-periode werd het haar duidelijk dat ze stride en classic jazz beroepsmatig wilde beoefenen.

Ze is een hardwerkende studente en zeer gepassioneerd over classic jazz en stride piano. Ze volgde cursussen in Duitsland en Oostenrijk bij o.a. Louis Mazetier, Rossano Sportiello, Carl Sonny Leyland (boogie woogie piano) en drummer Danny Coots. Ze studeerde af met een 'Bachelor of Arts in Music' en ze werd toegelaten tot de Phi Beta Kappa 'Academic Honor Society' van de Universiteit van Chicago.

Stephanie Trick heeft inmiddels al op diverse plekken opgetreden met een programma van stride, boogie woogie en blues van eind jaren '20 aangevuld met veel Fats Waller en Ralph Sutton muziek. Ze was o.a. te zien en te horen tijdens het Connecticut Traditional Jazz Festival, het Cincy Blues Fest in Cincinnati, West Coast Ragtime Festival in Sacramento, California. In 2008 en in 2010 was ze uitgenodigd om op te treden voor International Stride And Swing Summit in Boswil in Zwitserland, waar ze samen speelde met pianisten Louis Mazetier, Rossano Sportiello, Paolo Alderighi, Bernd Lhotzky, Chris Hopkins, Jon Weber en Ehud Asherie.

Louis Mazetier is zeer lovend over haar en zei: "Stephanie Trick won the esteem of specialists in the genre with wonderful interpretations of stride classics, James P. Johnson, Fats Waller, and Don Lambert (which she learned by ear). She plays these pieces with a punch that is matched by her precise interpretation."

'One of the nicest gifts to arrive on the jazz piano scene in recent times and we couldn't be more delighted to welcome her....'
(Pianist Dick Hyman)

Tijdens haar optredens vertelt ze anekdoten over de grote stride pianomeesters. Ook verzorgt ze speciale programma's voor studenten, waarin ze de geschiedenis van de jazz belicht van vroege jazz, ragtime tot swing. Als ze niet toert werkt ze aan een nieuwe cd of aan nieuw repertoire, arrangementen en composities. Inmiddels heeft ze al diverse cd's uitgebracht.

Stephanie Trick met de Franse pianist Claude Bolling (foto: Christian Chaudet)

Op haar nieuwste cd getiteld 'Something More' (maart 2011) op het label Victoria Records maakt Stephanie voor het eerst gebruik van een ritmesectie bestaande uit drummer Danny Coots en bassist Jay Hungerford. Een uitmuntende cd en een bespreking zal volgen in DJM 217. Als dit nummer op uw deurmat valt heeft Stephanie net een aantal optredens in Nederland achter de rug, namelijk in de classic Jazz Concertclub van Sassenheim (18 maart) en was ze de hoofdattractie van het Internationale Boogie Woogie Festival Holland 2012 in Ermelo.

Het interview

Hoogste tijd om dit jonge talent nader te belichten aan de hand van een interview. Ze zal de komende jaren zeker een attractie zijn op veel jazzfestivals en jazzclubs over de wereld.

Ze is ongeveer 25 jaar oud, maar haar precieze leeftijd wil ze liever niet onthullen, een goede traditie onder veel jazzmusici en zeker vrouwelijke musici. Ze wil wel onthullen dat ze in San Francisco, Californië werd geboren, maar dat haar familie al snel verhuisde naar St Louis, Missouri. Ze groeide dan ook op in St Louis en woont daar nog altijd. Ze komt niet echt uit een muzikale familie, geen van beide ouders is muzikant, maar ze houden wel van muziek en waarderen het. Thuis groeide ze op met de rock & roll en popmuziek van de jaren '60 en '70. Ook werd er in huize Trick veel naar klassieke muziek geluisterd.

Kun je iets vertellen over je opleiding in muziek?

S.T.: 'Ik kreeg vanaf mijn vijfde jaar pianolessen. Mijn pianolerares had hoge verwachtingen van haar leerlingen en ik respecteerde dat. Ik streefde er altijd naar om zo goed voorbereid als mogelijk naar de lessen te komen. Ze gaf me een solide technische basis, waar ik haar altijd dankbaar voor ben gebleven. Ik had deze lerares totdat ik 18 jaar was. Ze liet me kennismaken met allerlei muziekstijlen. Ze liet me jazz en ragtime stukken spelen gecombineerd met klassieke muziekstukken. Een keerpunt voor mij was, toen ze me liet kennismaken met de muziek van James P. Johnson en met name *Carolina Shout*. Toen ik dat stuk in de vingers kreeg, kon ik er geen genoeg van krijgen. Er ging een nieuwe wereld voor mij open en ik was er weg van, de swing, de uitdaging om die grote sprongen in de linkerhand te maken en de blijheid van die muziek, raakte een gevoelige snaar in mij.

De leraren in college gaven mij een strikt klassieke opleiding, maar ze stonden er wel open voor dat mijn hart uitging naar *early jazz* en stimuleerden dat ook. Ik ben overigens niet naar een conservatorium gegaan.'

Hoe keken studenten van je eigen leeftijd naar jouw interesse?

S.T.: 'Geamuseerd en soms met echte interesse! Bijna niemand van mijn leeftijdsgenoten speelde deze muziek toen ik op school en op college zat. Het werd altijd

gewaardeerd als iets unieks en speciaals.'

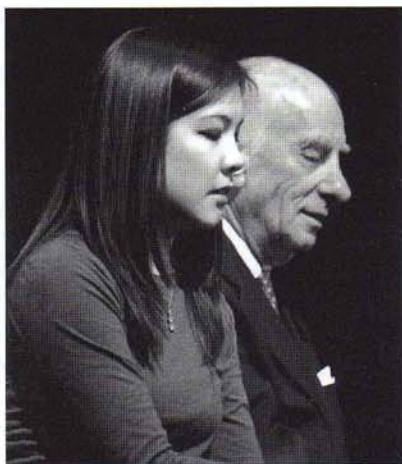
Hoe kijkt men in de Amerikaanse jazzscene aan tegen je stijlopvatting?

S.T.: 'Ze zijn soms in deze muziek geïnteresseerd als een 'novelty genre'. Ik heb helaas moeten ondervinden, dat ze het niet zien als een levende kunstvorm (*living art form*). Ze zien het niet als even 'steekhoudend' als een manier van expressie, zoals de meer moderne jazz dat is.'

Veel jazzcritici zien de huidige classic jazz muziek als een dode vorm van jazz, die alleen concertmatig wordt uitgevoerd en waar geen ruimte meer is voor vernieuwing of improvisatie.

Is er voldoende ruimte voor improvisatie in stride piano?

S.T.: 'Er is absoluut ruimte voor improvisatie in stride piano! Dat kun je zelf zien en horen bij alle grote levende stridepianisten, die momenteel actief zijn. Sterker nog, het is uitgerekend een van de meest uitdagende zaken om effectief en overtuigend te improviseren in dit jargon, omdat het zo'n veeleisende stijl is! Maar alle originele meesters deden het en ook de sterren van de tweede generatie zoals Ralph Sutton, Dick Hyman, Don Ewell en Dick Wellstood deden het. Hun touch, hun gevoel voor timing en hun harmonische opvattingen gaven allemaal hun persoonlijke stijl weer.'

Stephanie Strick en Dick Hyman
(Foto: Charles Farley)

Is er nog een ontwikkeling mogelijk in de classic jazzstijlen als ragtime, stride en boogie woogie?

S.T.: 'Ik denk dat de meer relevante vraag zou moeten zijn of een artiest, die deze stijlen speelt zich overtuigend genoeg kan uitdrukken! Als dat namelijk gebeurt, dan voegt een artiest ook iets zinvols toe aan deze stijlen. Gelukkig stijgt het aantal pianisten, die deze stijlen vertolken en nog beter: er zijn onder deze pianisten ook enkelen die nieuwe stukken in het ragtime- en stride-idiom componeren.'

Je optredens zijn kleine concerten, bereid je die ook voor zoals je een stuk van Mozart voorbereidt?

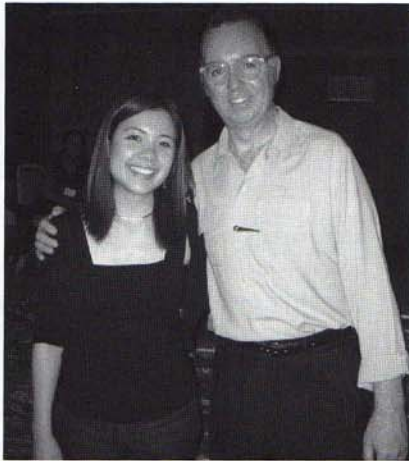
S.T.: Er is wel een verschil of je solo optreedt of met anderen. Natuurlijk wil je in alle stukken elementen van improvisatie laten horen, maar op dit punt in mijn leven gebruik ik ook nog vaststaande stukken, naast stukken waar ik veel tijd heb gestoken in de mogelijkheden tot improvisatie, die ik al naar gelang het optreden eruit laat komen. Wel is het zo dat het voor mij makkelijker is om te improviseren op een podium als ik samenwerk met anderen musici. Dan wordt het meer een conversatie en is het makkelijker om spontaan te zijn.'

Je werkt nog maar weinig met bladmuziek, maar je haalt je stukken steeds vaker van opnamen

S.T.: 'Dat heb ik geleerd van stride pianisten als Louis Mazetier, Rossano Sportiello en anderen. De beste manier om jazz te leren is van plaatopnamen. Zo heb ik de afgelopen jaren de bulk van mijn repertoire van platen geleerd. Dat is omdat opnamen veel meer informatie en expressieve inhoud geven dan bladmuziek.'

Hoe los je praktische problemen op? Je hebt niet zulke grote handen als bijvoorbeeld Earl Hines en Fats Waller. Hoe los je de tenth in de bas (overbrugging van de pink tot en met de duim van een octaaf plus twee) op in je linkerhand, die toch belangrijk is in de stride piano?

S.T.: 'Ik haal een *tenth*, maar meestal moet ik dus een beetje creatief zijn om andere manieren te vinden om die sound te krijgen. Soms helpt mijn rechterhand de linker. Als dat niet lukt, omdat mijn rechterhand te druk bezig is, dan gebruik ik enkele noten in de bas of gewoon een octaaf. Een rollende *tenth* kan ook, maar in snelle tempi leidt dat alleen maar af en geeft het niet de goede *feel*. Veel interessanter is het als je met een *tenth* mooie tegenmelodieën kunt maken.

Stephanie Trick en boogie woogie pianist Carl Sonny Leyland (Foto: Allan Trick)

Wat heb je nog meer geleerd van leermeesters als Rossano Sportiello en Louis Mazetier.

S.T.: 'Ze hebben me veel adviezen gegeven aan de piano natuurlijk. Maar de belangrijkste les is die ze mij hebben geleerd is, dat ik moet proberen een eigen stem te vinden. Dat ik die eigen stem moet vinden door veel te luisteren naar opnamen voor antwoorden. Verder hebben ze veel bijgedragen aan mijn gevoel voor swing. Dit blijven natuurlijk levensdoelen. Maar ik voel me bevoorrecht dat ik van mijn rolmodellen deze aanmoediging en steun heb gekregen.

Speel je ook moderne jazzpiano stukken zoals bebop?

S.T.: ik hou ook van bebop, maar heb me nog niet toegelegd in het uitvoeren daarvan'

Op je cd 'Hear That Rhythm' speel je

Sweet Lorraine in een Tatum-achtige uitvoering. Is de muziek van Tatum voor jou een haalbaar doel?

S.T.: 'Ik heb naar veel Tatum-opnamen geluisterd, en als zo vele andere pianisten wens je je dat je 1% zou hebben van zijn enorme talent. Er zijn pianisten geweest, die zijn werk hebben uitgeschreven en nauwgezet hebben bestudeerd. Ik hoop dat ik die stukken ooit met meer diepte kan gaan bestuderen en ze beter begrijpen, maar voor nu heb ik het te druk met allerlei andere projecten en stel ik me maar tevreden met het beluisteren van zijn opnamen. Hij had een ongelooflijke techniek, maar de twee aspecten waarvan ik het meeste hou bij Tatum zijn zijn *touch* en *time feel*.'

Stephanie Trick heeft zich tot nu toe voornamelijk geprofileerd als soliste en heeft nog relatief weinig bandervaring. Haar laatste cd laat haar echter al horen met drummer Danny Coots en bassist Jay Hungerford.

Is het lastig om als soliste in een bandsetting je stijl aan te passen?

S.T.: Onlangs heb ik wat meer mogelijkheden gehad om in bandsettings te spelen, en heb ik geleidelijk geleerd mijn linkerhand aan te passen, die dan niet zo druk hoeft te zijn als met solo-uitvoeringen. Ik vind het wel aangenaam om met andere musici te spelen, omdat het me een kans geeft te horen wat zij doen en daar op het moment ook op te reageren.'

Kun je een jonger publiek interesseren voor je muziek?

S.T.: Het is belangrijk dat jongeren een interesse ontwikkelen in deze muziek of op zijn minst van het bestaan ervan afweten. Het inspireert mij dat er veel mogelijkheden zijn in de V.S. om jongeren in college te laten kennismaken met classic jazz. Ik hou ervan om te spreken over classic jazz en het te demonstreren aan studenten in een klassensituatie. Als ze iets over classic jazz lezen, kan dit een andere dimensie krijgen als er ook een muzikant is die iets kan demonstreren en kan laten zien van de muziek waarover ze lezen in hun tekstboeken.

